

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karla Kosteckého a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce **multigate a.s.**, se sídlem Riegrova 373/6, 772 00 Olomouc, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2011, č. j. KULK 65603/2011/ODL/44,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 31. 8. 2011, č. j. KULK 65603/2011/ODL/44, s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Žaloba

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant (dále jen „správce poplatku“) ze dne 16. 6. 2011, č. j. 4132/2011/OFOZU/ZJ/4. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správce poplatku nevyhověl žalobcově žádosti o vrácení přeplatku na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ve výši 37 002 Kč za období 1. 10. 2010 – 31. 3. 2011.

Žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný se dostatečně nezabýval odvolacími důvody žalobce, nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy, porušil § 10a a § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, § 114 odst. 2, 3 a § 116 odst. 2 a § 154 a § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, nesprávně interpretoval ustanovení zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“),

a odvoláním napadené rozhodnutí měl s ohledem na jeho vady zrušit nebo je prohlásit za nicotné.

Podstatnou částí žalobních námitek žalobce brojí proti neoprávněnosti vybírání místního poplatku za tzv. „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“, namítá, že místní poplatek nebylo možné vůbec vybírat. Z tohoto dovozuje, že pokud určité částky na takový místní poplatek zaplatil, má nárok na vrácení vratitelného přeplatku podle § 154 odst. 1, 2 daňového řádu a správce poplatku byl povinen mu vratitelný přeplatek na místním poplatku dle § 155 odst. 2 daňového řádu vrátit. Podle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze v případě koncového interaktivního videoloterijního terminálu (dále také „IVT“), jako součásti centrálního loterijního systému (dále také „CLS“), místní poplatek vůbec stanovit a vybírat. Ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích totiž Ministerstvu financí umožňuje povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté, ale neumožňuje mu povolovat „jiná technická herní zařízení“. Má-li tedy být provozování „jiného technického herního zařízení“ zpoplatněno, musí zákon o loteriích stanovit, že Ministerstvo financí vydává povolení k provozování takového zařízení. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, ale Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, a vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Žalovaný vykládá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím CLS, kdy jde o funkčně neoddělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových IVT. IVT je tak pouze jednou z částí CLS a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“, neboť slouží pouze jako zobrazovací jednotka CLS, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde než koncový IVT. Rozhodnutí proto bylo vydáno v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce dále namítá, že správce poplatku nepostupoval v souladu se zásadou legality dle § 5 odst. 1 daňového řádu a porušil zásadu zákazu zneužití pravomoci.

Výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňuje náležitosti § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu, není z něj zřejmé, zda jde o pouhé sdělení či skutečně o rozhodnutí. Ve výroku rozhodnutí nejsou uvedeny právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno, tedy konkrétní ustanovení daňového řádu, zákon o místních poplatcích a předmětná obecně závazná vyhláška. V rozhodnutí také není podle § 102 odst. 1 písm. c) daňového řádu uveden příjemce tak, aby bylo zřejmé jeho postavení v řízení, jeho uvedení ve výroku žalobce nepožaduje.

Rozhodnutí také v rozporu s § 102 odst. 1 písm. b) daňového řádu postrádalo číslo jednací, bylo označeno jen značkou.

Žalobce uvedl, že místní poplatek byl stanoven obecně závaznou vyhláškou města Frýdlantu s účinností od 1. 7. 2010. V návaznosti na to žalobce konstatoval, že nebyl povinen platit místní poplatek již od 1. 7. 2010, neboť v daném případě neexistovaly žádné okolnosti, ve kterých by spočíval naléhavý obecný zájem, pro který by bylo možno stanovit dřívější účinnost vyhlášky dle § 12 odst. 2 zákona o obcích. Také namítal, že vyhláška nesplňuje požadavky určitosti a srozumitelnosti a nebyl pro ni zákonný podklad.

Dále žalobce upozorňuje na závěry obsažené v metodickém návodu č. j. 34/21919/2011 ze dne 31. 1. 2011, v němž Ministerstvo financí dospělo k závěru ve vztahu ke správním poplatkům, které je nutno vyměřovat za určitou povolenou hru dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích bez ohledu na to, v kolika provozovnách či zařízeních je hra provozována, pokud se jedná o tutéž hru.

Žalobce dále velmi obšírně namítá protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolovaných Ministerstvem financí“. Brojí proti praxi „přílepků“.

Žalobce z uvedených důvodů navrhoval zrušit rozhodnutí obou stupňů pro nezákonnost a žádal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na důvodech svého rozhodnutí, dovolával se skutečností plynoucích ze správního spisu. Odkázal také na závěry Ústavního soudu v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, v němž judikoval, že nic nebrání tomu, aby IVT byly podřazeny pod širší definici dle § 2 písm. e) zákona o loteriích, a postavil je tak na roveň výherních hracích přístrojů (dále také jen „VHP“). Setrval na závěru, že IVT podléhají místním poplatkům jako jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Žalovaný konstatoval, že žalobci vratitelný přeplatek nevznikl, neboť ke dni 7. 7. 2011 žalobce uhradil celkem 142 970 Kč, což přesně odpovídá základní výši místního poplatku za provozované přístroje a provozovaná povolená technická herní zařízení za období od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2011. Správce poplatku ve výroku svého rozhodnutí uvedl příslušné ustanovení daňového řádu, podle něhož bylo o žádosti o vrácení přeplatku rozhodováno, rozhodnutí bylo jednoznačně označeno jako rozhodnutí, výrok odpovídá znění § 155 odst. 1 daňového řádu. Další právní předpisy i podzákonné byly citovány v odůvodnění rozhodnutí správce poplatku. Nebyl důvod žalobce označovat jako poplatníka, jeho postavení v řízení bylo zřejmé. Správci poplatku již neuvádění čísla jednacího vytkl, nicméně rozhodnutí obsahovalo označení značkou, jehož struktura byla shodná s číslem jednacím, tento postup nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovanému nepříslušelo posuzovat zákonnost vyhlášky č. 3/2010, k jejímuž vydání byla obec zmocněna zákonem o obcích a zákonem o místních poplatcích, rovněž mu nepříslušelo posuzovat dobu legisvakance předmětné vyhlášky.

III. Replika

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, podotkl, že pokud by mělo být ke koncovým herním zařízením přístupováno stejně jako k VHP, pak by mělo být jejich provozování povolováno Ministerstvem financí stejně, nikoli jen v podobě povolení provozování loterie. Zmiňovaný nálezn Ústavního soudu se týkal jiné situace, a to postupu dle § 50 odst. 4 zákona o loteriích. Zdůraznil, že v případě IVT je povolováno provozování loterie, což brání jeho zpoplatnění stejně jako v případě např. vícemístných technických zařízení. IVT nesplňuje definici § 17 odst. 1 zákona o loteriích. I v případě rozhodování o přeplatku musí být ve výroku rozhodnutí uvedeny hmotně právní předpisy, podle kterých byla neexistence přeplatku posouzena, pokud již nebyl poplatek pravomocně vyměřen. Žalobce poukázal na praxi Karlovarského kraje, který za nicotná prohlašuje rozhodnutí o přeplatku, aniž by byla poplatková povinnost vyměřena. Žalovaný odkazem na novelizace zákona o loteriích a o místních poplatcích připouští nedostatky těchto zákonů.

IV. Zjištění ze správního spisu

Ze spisové dokumentace byly s ohledem na žalobní body zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Správci poplatku bylo dne 18. 8. 2010 doručeno podání žalobce nazvané „Věc: Splnění ohlášení s výhradou“, v němž žalobce v návaznosti na novelu zákona o místních poplatcích č. 183/2010 Sb. a vyhlášku č. 3/2010 sděluje, že na území města Frýdlant provozuje loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS na konkrétních IVT, které však nepovažuje za „jiné technické herní zařízení“ podléhající místnímu poplatku, ale za součást jediného technického celku – CLS. Ohlášení žalobce podal z důvodu nejistoty, zda je poplatníkem ve smyslu uvedené vyhlášky. Údaje týkající se splnění ohlašovací povinnosti pak žalobce aktualizoval podáním ze dne 27. 1. 2011.

Žalobce požádal správce poplatku o vrácení vratitelného přeplatku místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí s tím, že místní poplatek byl zaplacen, ačkoli pro jeho placení není zákonný podklad.

Rozhodnutím ze dne 16. 6. 2011 správce poplatku podle § 155 daňového řádu vyslovil, že žalobcovým žádostem o vrácení přeplatku místního poplatku za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu ve výši 37 002 Kč za období 1. 10. 2010 – 31. 3. 2011 se nevyhovuje. V odůvodnění rozhodnutí správce poplatku uvedl, že žalobce byl povinen podle zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky města Frýdlant č. 3/2010 platit místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Žalobce místní poplatek uhradil dne 21. 3. 2011 v souladu se zákonem o místních poplatcích a vyhláškou č. 3/2010 (od 1. 1. 2011 nahrazenou vyhláškou č. 9/2010), proto se nejedná o přeplatek.

K odvolání žalobce, obsahujícího důvody obdobné jako v právě projednávané žalobě, vydal žalovaný napadené rozhodnutí ze dne 31. 8. 2011, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správce poplatku potvrdil. Žalovaný konstatoval, že předmětem poplatku se v souladu s novelou zákona o místních poplatcích stává každý ministerstvem povolený koncový

terminál, který je s pomocí dalších dílčích komponent napojen na centrální jednotku a je ve spojení s touto jednotkou schopen realizovat hru od samého počátku do jeho konce. Žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 29/10 ze dne 14. 6. 2011, který se charakterem IVT jako jiných technických herních zařízení zabýval. Žalovaný uvedl, že v souladu se zákonem o místních poplatcích byla vydána vyhláška města Frýdlant č. 3/2010, která byla od 1. 1. 2011 nahrazena vyhláškou č. 9/2010. Žalovaný zdůraznil, že do 7. 7. 2011 žalobce uhradil celkem 142 970 Kč, což přesně odpovídá základní výši místního poplatku za provozované přístroje a provozovaná zařízení v období od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2011. Platby byly připsány na účet správce poplatku vždy až po termínu splatnosti daném obecně závaznou vyhláškou. Vzhledem k tomu, že žalobce neměl žádný vratitelný přeplatek, správce poplatku nepochybil, pokud jeho žádostem nevyhověl. Výrok jeho rozhodnutí pak odpovídá znění ustanovení § 155 odst. 1 daňového řádu, který hovoří o vyhovění žádosti, opačným případem je pak nevyhovění žádosti. Rozhodnutí správce poplatku dle žalovaného obsahovalo i další zákonné náležitosti a příjemce byl označen v záhlaví rozhodnutí.

V. Posouzení soudem

Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), poté co v přerušném řízení po vydání nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013, publikovaném na www.nalus.cz, pokračoval, v mezích a rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Na prvním místě soud s odkazem na právě zmíněný nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013 konstatuje, že žalobcovy námitky směřující do protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, jsou nedůvodné. Otázka byla již Ústavním soudem zodpovězena a Ústavní soud v citovaném nálezu dospěl k závěru, že zmíněná novela nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem, a soud je tímto nálezem vázán (čl. 89 odst. 2 Ústavy) a dovoluje si plně na argumentaci Ústavního soudu odkázat.

Podstatou žaloby je pak především polemika o tom, zda žalobcem provozované loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS MULTI LOTTO podléhají místnímu poplatku za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, stanovenému obecně závaznou vyhláškou města Frýdlant č. 3/2010 (od 1. 1. 2011 nahrazenou vyhláškou č. 9/2010). Spor je o to, zda koncový IVT lze podřadit pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ ve smyslu ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích a zda vůbec místní poplatek za provozované „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ vybírat lze. Soudu je známo, že tato otázka byla již řešena jinými krajskými správními soudy (např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 10. 2011, č. j. 10 A 61/2011-45, dostupný na www.nssoud.cz, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2013, č. j. 31 Af 131/2011-88 či ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30) a zdejší soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů, k nimž soudy dospěly v těchto rozhodnutích.

Stanovení místních poplatků patří do samostatné působnosti obce (§ 14 odst. 1 zákona o místních poplatcích) a obec je zavede obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků (§ 14 odst. 2 téhož zákona). Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., mohou obce vybírat mimo jiné poplatky za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolení Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (s odkazem na zákon o loteriích). Podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části první až čtvrté tohoto zákona, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Poplatku za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený VHP nebo jiné technické herní zařízení a platí jej jeho provozovatel s tím, že sazba poplatku za každý VHP nebo jiné technické herní zařízení na tři měsíce může činit částku od 1 000 Kč do 5 000 Kč (§ 10a zákona o místních poplatcích).

Zákonné možnosti využilo město Frýdlant a vydalo obecně závaznou vyhlášku č. 3/2010. Podle této vyhlášky místnímu poplatku podléhá provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, a to ode dne, kdy byl uveden do provozu, s tím, že sazba za každý činí 5 000 Kč na 3 měsíce (případně v poměrné části, bude-li provozován po dobu kratší než 3 měsíce). Od 1. 1. 2011 tuto vyhlášku nahradila vyhláška č. 9/2010, která stanovila, že poplatková povinnost vzniká a) dnem uvedení VHP do provozu, b) dnem nabytí právní moci povolení k provozování jiného technického herního zařízení. Vyhlášku č. 3/2010 ani vyhlášku č. 9/2010 soud neshledal neurčitou ani nesrozumitelnou.

Jak již soud uvedl, podstatou věci je pojem „jiné technické herní zařízení povolované Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. S argumenty žalobce soud nesouhlasí, neboť má za to, že za „jiné technické herní zařízení“ je ve smyslu zákona o loteriích třeba rozumět takové technické zařízení odlišné od VHP podle ustanovení § 17 zákona o loteriích, které je funkčně nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 tohoto zákona.

Konkrétní skutkové okolnosti ohledně povolení Ministerstva financí vydaných žalobci nejsou sporné. Není pochyb o tom, že povolení udělené Ministerstvem financí žalobci je povolením podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tedy povolením loterie a jiné podobné hry, jakou je např. i hra MULTI LOTTO provozovaná žalobcem. V povolení je uveden také způsob provozování této hry, tedy CLS s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými terminály - IVT. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je však nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována.

Není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her totiž převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím

k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Jedná se o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her tak jistě patří i hry provozované prostřednictvím CLS (včetně IVT), které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat. Z pohledu funkční nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“ to, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku centrální jednotku a jeden kus IVT. Lze tak jediné potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS, jak ostatně uvedl Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ze dne 14. 6. 2011, publikovaném na www.nalus.cz, podle kterého *„je přípustné, aby obec, pocítuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i interaktivního videoloterijního systému, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě inominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmto zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona“*.

Povoluje-li Ministerstvo financí loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, je pak jeho povinností ve smyslu § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. Což ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení také znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení, tedy i IVT. Ministerstvo financí totiž podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím CLS, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými IVT. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry MULTI LOTTO prostřednictvím CLS, povolilo také i jednotlivé koncové IVT. Jejich provozování a umístění navíc dle druhé části výroku tohoto rozhodnutí dále i schválilo. Jen z užití slova „schválilo“ však nelze dovodit, že by jednotlivé koncové IVT snad nebyly „povoleny“ jako nedílná součást CLS, bez něhož nemůže být předmětná povolená hra MULTI LOTTO realizována.

Soud ve shodě se žalovaným připomíná nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 29/10 ze dne 14. 6. 2011, v němž Ústavní soud (byť se zabýval zejména souladem napadené obecně závazné vyhlášky obce s ustanovením § 50 odst. 4 zákona o loteriích) dospěl k závěru, *„že charakter interaktivní videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní*

terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného a shora uvedené argumentaci soudu.

Dovolával-li se žalobce aktuálního metodického pokynu Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, soud jen ve stručnosti uvádí, že tento pokyn není právně závazný a vztahuje se k metodice vyměřování správních, nikoli místních poplatků, jež jsou svou povahou jiné a sledují jiný účel.

V případě žalobce tak byly splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby jím provozovaná loterie nebo jiná podobná hra podléhala zákonné povinnosti platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, když povolenou loterii nebo jinou podobnou hru žalobce provozuje také prostřednictvím IVT jako „jiného technického herního zařízení“ a toto „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.

Pokud pak jde o domnělý nárok žalobce na vrácení uhrazeného místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí jako přeplatku, je třeba nejdříve zodpovědět otázku, zda bylo ze strany žalobce hrazeno bez právního důvodu. Tak tomu nebylo, neboť žalobce provozoval na území města Frýdlant loterii nebo jinou podobnou hru povolenou Ministerstvem financí podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a to prostřednictvím koncových zařízení – IVT jako součástí CLS. Poplatková povinnost mu proto v souladu se shora citovanými ustanoveními zákona o místních poplatcích a v souladu s vyhláškou č. 3/2010 vznikla. Správce poplatku a žalovaný ve svých rozhodnutích rozvedli, jak žalobce uhrazoval svou poplatkovou povinnost v jednotlivých obdobích, konkrétním skutečností ohledně placení a výše místního poplatku za daná období vzhledem k počtu provozovaných IVT se žalobce nebránil. Pokud se žalobce dovolával toho, že má u správce poplatku vratitelný přeplatek, neboť mu nesvědčila zákonná povinnost takový místní poplatek vůbec platit, neměl pravdu. Správce daně a žalovaný tak postupovali v souladu se zákonem, pokud dovodili, že žalobci vratitelný přeplatek ve smyslu § 154 odst. 2 daňového řádu z titulu uhrazení shora uvedené částky 37 002 Kč bez právního důvodu nevznikl. Nedošlo tak ze strany správce poplatku ani žalovaného k porušení zásady zákonnosti ani principu zákazu zneužití pravomoci správního orgánu.

Soud neshledal, že by rozhodnutí správce poplatku nemělo některou z náležitostí dle § 102 daňového řádu. Podle § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu rozhodnutí obsahuje mimo jiné výrok s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno. Z označení prvostupňového rozhodnutí jako „rozhodnutí“ a z obsahu jeho výroku, ze kterého beze všech pochybností vyplývá, že správce poplatku žalobcově žádosti o vrácení přeplatku ve smyslu § 155 odst. 1 daňového řádu nevyhověl (*a contrario* vyhovění žádosti dle citovaného ustanovení) plyne, že správce poplatku rozhodoval o právech žalobce jako poplatníka předmětného místního poplatku a že se tedy nejedná o pouhé sdělení, které by se právního postavení žalobce snad nedotýkalo, jak se žalobce snaží dovodit. Rovněž z rozhodnutí zcela jasně plyne, že je určeno právě žalobci, který byl v záhlaví rozhodnutí označen,

a že se rozhodovalo, jak už soud uvedl, právě o jeho žádostech o vrácení přeplatku. Žalobce si tak musel být svého postavení v řízení vědom, což také byl, když na rozhodnutí reagoval odvoláním zcela v intencích daňového řádu a dalších dotčených právních předpisů. Uvedení příslušného ustanovení § 155 daňového řádu ve výroku rozhodnutí správce poplatku pak odpovídá podstatě rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o žádosti o vrácení přeplatku právě ve smyslu § 155 odst. 1 daňového řádu, soud má zákonný požadavek § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu za naplněný. Neuvedení dalších hmotně právních předpisů v samotném výroku rozhodnutí pak s ohledem na jeho povahu nemělo na zákonnost rozhodnutí vliv, správce poplatku nadto v odůvodnění žalobci vysvětlil, podle jakých právních předpisů jeho domnělý nárok na vrácení přeplatku na uhrazeném místním poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí posoudil.

Dle § 102 odst. 1 písm. b) daňového řádu rozhodnutí obsahuje mimo jiné náležitosti i číslo jednací. Smyslem tohoto údaje je bezesporu identifikace rozhodnutí tak, aby bylo individuálně určeno a nemohlo být zaměněno s jiným rozhodnutím téhož správního orgánu. Prvostupňové rozhodnutí správce poplatku je v projednávaném případě identifikováno číslem označeným jako značka č. j., které bez ohledu na označení plnilo funkci čísla jednacího a individualizovalo rozhodnutí správce poplatku. Žalobcem namítaná skutečnost pak neměla vůbec žádný vliv na zákonnost rozhodnutí správce poplatku i žalovaného, z jehož rozhodnutí bylo zřejmé, jaké rozhodnutí správce poplatku bylo potvrzeno. Jiné posouzení žalobní výtky ze strany soudu by znamenalo ryzí formalismus (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 Afs 148/2007-53, dostupný na www.nssoud.cz).

Žalobní námitku týkající se nabytí účinnosti obecně závazné vyhlášky města Frýdlant č. 3/2010 dne 1. 7. 2012 soud neshledal důvodem pro vyhovění žalobě. Z vyhlášky města Frýdlant č. 3/2010, konkrétně jejího čl. 6 bod (2) plyne, že nabývá účinnosti dne 1. 7. 2010, kterým byl také dnem jejího vyvěšení na úřední desce města.

Podle § 12 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), obecně závazné vyhlášky musí být vyhlášeny, což je podmínkou platnosti právního předpisu obce. Vyhlášení se provede tak, že se právní předpis obce vyvěsí na úřední desce obecního úřadu po dobu 15 dnů. Dnem vyhlášení právního předpisu obce je první den jeho vyvěšení na úřední desce. Kromě toho může obec uveřejnit právní předpis obce způsobem v místě obvyklým. Podle odst. 2 citovaného ustanovení pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy obce účinnosti patnáctým dnem po dni vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. Právě o tento případ dřívějšího počátku účinnosti se u vyhlášky č. 3/2010 se jednalo.

Obecní zřízení ani žádný jiný právní předpis nestanoví, co je třeba považovat za onen výjimečný případ, kdy naléhavý obecný zájem vyžaduje dřívější účinnost obecně závazné vyhlášky obce. Zkrácení 15denní lhůty a dřívější účinnost vyhlášky obce ve smyslu § 12 odst. 2 věta poslední zákona o obcích je tak věcí politického uvážení orgánu obce a je pouze v jeho kompetenci, soudu nepřisluší do této samostatné pravomoci obce zasahovat. Shodný názor již vyjádřil i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku 16 Ca 261/98, ze dne 17. 3. 1999, zmíněném v usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 249/99 ze dne 7. 9. 1999, dostupném na www.nalus.cz.

V projednáváním případě se navíc jednalo o vrácení přeplatku na místním poplatku za období od 1. 10. 2010, ve kterém o účinnosti vyhlášky č. 3/2010 nemohlo být pochyb (od 1. 1. 2011 pak byla nahrazena vyhláškou č. 9/2010).

Soud uzavírá s tím, že ve vztahu k žalovanému rozhodnutí, ani k rozhodnutí správce poplatku neidentifikoval důvody, jež by je činily ve smyslu ustanovení § 105 daňového řádu nicotnými. Správce poplatku byl k vydání rozhodnutí věcně příslušný, rozhodnutí netrpí vadami, které by jej činily vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným a ani rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno na základě nicotného rozhodnutí vydaného správcem poplatku.

Důvodem nicotnosti soud neshledal ani skutečnost, že rozhodnutí o žádosti žalobce o vrácení přeplatku správce poplatku vydal v situaci, kdy nebyl místní poplatek pravomocně vyměřen platebním výměrem (viz zmínka žalobce v replice o praxi Krajského úřadu Karlovarského kraje). Pokud byla taková žádost ve smyslu § 155 odst. 2 daňového řádu podána, pak o ní správce poplatku musel rozhodnout. Protože ze zákona o místních poplatcích ve spojení s příslušnou vyhláškou č. 3/2010 později nahrazenou vyhláškou č. 9/2010 neplyne, že by placení místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí muselo předcházet pravomocné vyměření předmětného poplatku správcem, nelze dovodit, že by úhrada místního poplatku, které takové pravomocné vyměření poplatku nepředchází, byla platbou bez právního důvodu. Naopak zákon o místních poplatcích a na základě něho vydaná vyhláška vycházejí z ohlašovací a přímé uhrazovací povinnosti poplatníka tohoto místního poplatku.

VI. Závěrečné shrnutí a náklady řízení

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s uvedeným způsobem postupu soudu souhlasil a žalovaný ve stanové lhůtě svůj nesouhlas nevyjádřil.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, náhradu nákladů však nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek,

je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 21. března 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu